

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318202485
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318202485.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: R Collectors s.r.o. so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 50 094 297, právne zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o. so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: U. U., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt P. XXXX/XX, F., právne zastúpená JUDr. Zuzanou Kudláčovou, advokátkou so sídlom Námestie Slobody 13/25, Humenné, o zaplatenie 4640,29 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 9Csp/87/2018-203 zo dňa 19.06.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 650 eur. Ďalším výrokom vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 564,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.214,93 eur od 11.08.2015 do 24.05.2018, zo sumy 1.164,93 eur od 25.05.2018 do 29.06.2018, zo sumy 1.114,93 eur od 30.06.2018 do 26.07.2018, zo sumy 1.064,93 eur od 27.07.2018 do 27.08.2018, zo sumy 1.014,93 eur od 28.08.2018 do 25.09.2018, zo sumy 964,93 eur od 26.09.2018 do 26.10.2018, zo sumy 914,93 eur od 27.10.2018 do 26.11.2018, zo sumy 864,93 eur od 27.11.2018 do 21.12.2018, zo sumy 814,93 eur od 22.12.2018 do 24.01.2019, zo sumy 764,93 eur od 25.01.2019 do 25.02.2019, zo sumy 714,93 eur od 26.02.2019 do 20.03.2019, zo sumy 664,93 eur od 21.03.2019 do 26.04.2019, zo sumy 614,93 eur od 27.04.2019 do 14.05.2019, zo sumy 564,93 eur od 15.05.2019 do zaplatenia v mesačných splátkach vo výške 50 eur splatných vždy do posledného dňa v mesiaci počnúc od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia pod stratou výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 47,64 % proti žalobcovi.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa právny predchodca žalobcu domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny vo výške 4.640,29 eur, dlžného úroku z istiny do 30.04.2018 v sume 2.581,01 eur, zmluvného úroku vo výške 19 % ročne zo sumy 4.640,29 eur od 01.05.2018 do zaplatenia, zákonného úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 4.640,29 eur od 01.05.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Nárok odvodzoval od Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 23.07.2012, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 5.500 eur. Žalovaná sa zaviazala vrátiť istinu, zaplatiť úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov. V dôsledku omeškania žalovanej s plnením úveru žalobca vyhlásil úver ku dňu 10.08.2015 za predčasne

splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná časť dlžnej sumy z úveru zaplatila. Celkovú dlžnú sumu žalovaná písomne uznala čo do dôvodu a výšky. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila tak, že potvrdila uzavretie uvedenej úverovej zmluvy, namietala však v nej chýbajúce zákonné predpoklady, okrem iného aj nesprávnu výšku RPMN, ako aj chýbajúce všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Navrhla priznanú sumu vzhľadom na jej možnosti, schopnosti, sociálne a majetkové pomery zaplatiť v splátkach vo výške po 50 eur.

3. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 24.10.2018 pripustil namiesto doterajšieho žalobcu: Poštová banka, a.s. do konania obchodnú spoločnosť R Collectors s.r.o.

4. S poukazom na § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP pre späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 650 eur z dôvodu jej úhrady žalovanou počas konania zastavil konanie v uvedenej časti.

5. Po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 497 Obchodného zákonníka; § 3 ods. 1; § 39; § 52 ods. 1 - 4; § 53 ods. 1 - 3, 5; § 54 ods. 1, 2; § 517 ods. 1, 2; § 558 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2; § 9 ods. 2; § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 4 ods. 8 a § 8 ods. 4 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, aplikujúc Smernicu Rady 32/13/EHS zo dňa 05.04.1993 zistil, že právny predchodca žalobcu ako banka a žalovaná ako dlžník dňa 23.07.2012 uzatvorili Zmluvu o úvere - dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 5.500 eur. Výška úrokovej sadzby bola 19 % ročne. Žalovaná sa úver zaviazala splatiť v 72 mesačných splátkach vo výške 128 eur. Splatnosť prvej splátky bola dňa 12.08.2012 a poslednej dňa 12.07.2018. Výška RPMN bola 20,74 %, priemerná RPMN bola 19,59 %. Celková čiastka úveru bola vo výške 3.704,43 eur. Výzvou na splatenie dlžnej sumy zo dňa 10.08.2015 právny predchodca žalobcu žalovanú vyzval na zaplatenie sumy 5.060,93 eur a to z dôvodu, že ku dňu 10.08.2015 vyhlásil pohľadávku voči žalovanej za splatnú v celom rozsahu z dôvodu neplnenia si povinnosti zo strany žalovanej, a to nesplácania dohodnutých mesačných splátok. Dlžná suma pozostávala z istiny 4640,29 eur, úroku 405,99 eur a poplatkov za upomienky 14,65 eur.

6. Uvedenú úverovú zmluvu prvoinštančný súd vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa citovaného zákona obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona). V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona absencia vyššie uvedených údajov nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve absentuje podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve nie je uvedený žiaden predpoklad použitý na výpočet RPMN. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2019, ako aj jeho ďalšie rozsudky sp. zn. 3Co/124/2016 a 3Co/7/2017.

7. Prvoinštančný súd tak konštatoval, že predmetná úverová zmluva nemá všetky náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch, preto ju v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi tak zo zmluvy patrí len suma, ktorú žalovaná reálne čerpala titulom úveru. Žalovaný v danej veci čerpala titulom úveru sumu 5.500 eur a jednotlivými splátkami uhradil sumu 4.935,07 eur. Na základe vyššie uvedeného súd žalobcovi priznal sumu 564,93 eur ako rozdiel medzi reálne poskytnutými finančnými prostriedkami a žalovanou uhradenými sumami a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Tým, že žalovaná neuhradil dlžnú sumu riadne a včas, dostala sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Súd prvej inštancie preto žalovanú zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne, ktorého výška nie je v rozpore so zákonnou úpravou a to od nasledujúceho dňa po dni vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t.j. odo dňa 11.08.2015 a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. K tvrdeniu právneho predchodcu žalobcu, že žalovaná dlžnú sumu písomne uznala čo do dôvodu a výšky uviedol, že žalovaná dňa 19.07.2016 podpísala uznanie dlhu so splátkovým kalendárom podľa

§ 558 Občianskeho zákonníka, v ktorom uznala čo do dôvodu a výšky, že má zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX voči veriteľovi Poštová banka a.s. ku dňu 28.06.2016 dlh vo výške 5.365,81 eur. Dlh sa každý deň zvyšuje o príslušenstvo, ktoré tvoria zmluvné úroky zo zmluvy a zákonné úroky z omeškania. V dolnej časti uznania dlhu sa uvádza, že „podpísané uznanie dlhu nezabudnite doručiť na adresu žalobcu najneskôr do 13.07.2016.“

9. Uvedenú listinu, označenú ako Uznanie dlhu prvoinštančný súd vyhodnotil tak, že upravuje právne vzťahy vzniknuté zo spotrebiteľskej zmluvy. Ide o formulárové uznanie pripravené žalobcom, kde návrh vopred pripravil veriteľ pre dlžníka. Vzhľadom k predformulovanému obsahu uznania možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. Iniciatíva k uzavretiu takejto dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Dohoda je podpisovaná spotrebiteľom len na podnet osôb konajúcich v mene žalobcu. Nebola zistená žiadna snaha dlžníka riešiť jeho záväzok uznaním. Pre dlžníka môže odstrašujúco pôsobiť uvedenie veľmi vysokej pohľadávky s príslubom splácania v relatívne nízkych splátkach. Takéto konanie a postup žalobcu považoval prvoinštančný súd za v rozpore s odbornou starostlivosťou a dobrými mravmi, a to s poukazom na postup uzatvárania uznania dlhu, keď žalobca zasiela takéto formuláre spotrebiteľom za účelom dosiahnutia zaplatenia pohľadávok. Takýto postup je rozhodne v rozpore s európskou líniou ochrany spotrebiteľa definovanou v čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 Charty základných práv EÚ. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní uznania neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie záväzku vo výške, v akej neexistoval. Z pohľadu súkromnoprávnej ochrany spotrebiteľa podpisom formulárového uznania si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a podpísanie uznania dlhu privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V rovine verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa upravenej ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné okolnosti, za ktorých žalobca uzatvára so spotrebiteľmi formulárové dohody o uznaní dlhu považovať za nekalú obchodnú praktiku. Nekalosť obchodnej praktiky posúdil s ohľadom na ust. § 8 ods. 4 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

10. Konštatoval, že nemožno preto poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Uznaním sa dodatočne upravujú práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, preto je nutné považovať uznanie za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľskú zmluvu. Právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy definovaný v čl. 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, teda nevyhnutne musí dopadať aj na uznanie dlhu. Rovnako aj právny režim celej citovanej Smernice. Uznanie dlhu vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky a takejto nemožno priznať ochranu, iba že by žalobca preukázal, že dlžník si bol vedomý skutočnosti, že napriek tomu, že nemožno veriteľovi nárok priznať v súdnom konaní, chcel aby nastali účinky uznania dlhu, teda že by preukázal úplný a vážny úmysel dlžníka plniť pri plnej vedomosti o následkoch a účinkoch uznania, teda že sa jednalo o individuálne dojednané uznanie dlhu, kedy spotrebiteľ bol informovaný o všetkých podmienkach a povinnostiach takéhoto úkonu.

11. Ďalej uviedol, že v súdnej veci však žalovaná uznala celkový záväzok, ktorý ani v takejto výške, v akej bol uznaný neexistoval, a to s poukazom na bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru. Uznanie takéhoto dlhu je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie záväzku, ktorý v uznanej výške ani neexistoval. Z uvedeného dôvodu považoval podľa § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný právny úkon takéto uznanie dlhu. Nakoľko súd mal preukázané, že žalovaná ako vyplývalo z jej výpovede, nevedela o účinkoch uznania, nemala v úmysle uznať dlh, ale podpísať dohodu o zaplatení dlhu v splátkach, nemohli nastať účinky uznania dlhu. Taktiež dlh vo výške v akej bol uznaný ani neexistoval.

12. S poukazom na § 232 ods. 3, 4 CSP s prihliadnutím na finančnú a sociálnu situáciu žalovanej, povolil jej priznanú sumu zaplatiť v splátkach vo výške 50 eur mesačne, ktorých podmienky zročnosti uviedol vo výrokovej časti rozsudku, a to pod hrozbou straty výhody splátok.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 2 CSP. Konštatoval, že v časti o zaplatení 564,93 eur súd žalobe vyhovel a v časti o zaplatení 650 eur konanie zastavil ich pre zaplatenie žalovanou po podaní žaloby, teda v tejto časti zavinila žalovaná zastavenie konania (§

256 ods. 1 CSP) (26,18 %), v časti o zaplatenie 3.425,36 eur žalobu zamietol (73,82 %). Z uvedeného vyplýva, že v konečnom dôsledku bola v konaní úspešnejšia žalovaná, ktorej patrí náhrada trov konania po odpočítaní neúspechu v konaní, od jej úspechu v konaní, a to v rozsahu 47,64 % z celkových trov konania, na ktoré by mala nárok pri plnom úspechu. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Proti uvedenému rozsudku, a to proti výroku, ktorým v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a výroku o trovách konania, čo odvolací súd posúdil podľa obsahu odvolania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia vo vzťahu k tvrdeniu súdu, že Zmluva o úvere neobsahuje údaj o predpokladanej výške RPMN, preto ho je treba považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Prvoinštančný súd nešpecifikoval, ktoré predpoklady výpočtu RPMN v zmluve o úvere údajne absentujú. Podľa žalobcu Zmluva o úvere obsahuje všetky predpoklady pre výpočet RPMN, lebo obsahuje výšku schváleného úveru 5.500 eur, počet mesačných splátok 72, dátum konečnej splatnosti úveru 12.07.2018, výška mesačnej úhrady anuitnej splátky úveru 128 eur, úroková sadzba 24,50 % p. a., RPMN a priemerné RPMN na trhu, dátum prvej platby do 12.08.2012, splácanie úveru mesačne do 12. dňa v mesiaci a čerpanie úveru na už zriadený účet v banke. V ďalšom uviedol rovnicu výpočtu RPMN s významom jej symbolov. Poukázal na prílohu č. II. s tým, že dodatočné predpoklady na výpočet RPMN podľa bodu A sú premenné, čo sa týka výšky, úver bol čerpaný jednorazovo, výška splátky bola 62,29 eur, periodicita čerpania mesačne (do 20. dňa v mesiaci). Považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné. Poukázal tak na názor vyslovený občianskoprávnym kolégiom NS SR zo dňa 03.12.2015, uvedený v Zbierke Stanovísk NS a súdov SR 1/2016, ako aj na názor Najvyššieho súdu SR v R 111/1998, tiež názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Sžh/1/2009 a názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/83/2017, podľa ktorého ak súd prvej inštancie neuviedol, ktorý údaj pre výpočet RPMN v zmluvách nie je, je takéto rozhodnutie nepreskúmateľné. K uznaniu dlhu žalovanou, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako neplatné uviedol, že žalovaná opakovane si neplnila povinnosti z uzavretej Zmluvy o úvere, a to ani na základe výziev. Žalobca bol preto neistý pre neplnenie si povinnosti žalovanou. Uznáním dlhu sa pozícia žalovanej nijako nezhoršila, ani zhoršiť nemohla. Splnenie záväzku totiž nebolo možné dosiahnuť iným zabezpečovacím prostriedkom, čoho si žalovaná bola vedomá. Ani poskytnutú možnosť dlh splácať v splátkach žalovaná nespĺnila. Uznanie dlhu tak nepredstavuje nekalú obchodnú praktiku. Predchádzajúce snahy žalobcu o dosiahnutie plnenia zo strany žalovanej neboli úspešné. K inštitútu uznania záväzku poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7M Cdo/9/2014. V zmysle ust. § 558 OZ boli v Uznaní dlhu obsiahnuté všetky náležitosti. Nekalá obchodná praktika je definovaná v § 369d ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá je zakázaná. Žalobca pristúpil k možnosti Uznania dlhu z dôvodu správania sa žalovanej. Ani v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka nemohlo ísť o nekalú obchodnú praktiku. Uznanie dlhu nie je spôsobilé narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa, nakoľko neovplyvňovalo jeho rozhodnutie. Uznanie dlhu nie je klamlivým konaním, ani klamlivým opomenutím, či agresívnou obchodnou praktickou, nie je preto možné ho klasifikovať ako nekalú obchodnú praktiku. Navrhol preto rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie alebo zmeniť a priznať mu nárok v plnom rozsahu a zaviazat žalovanú na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. K odvolaniu žalobcu zaujala žalovaná stanovisko, v ktorom vyjadrila svoj súhlas s konštatovaním súdu prvej inštancie, že na predmetný vzťah je potrebné uplatňovať ustanovenia Občianskeho zákonníka ako výhodnejšie vo vzťahu k spotrebiteľovi. Rovnako uviedla, že súd vyvodil správny záver, že v predmetnej úverovej zmluve nie je uvedené, aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto už len z tohto jediného dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Do kategórie predpokladov potrebných na výpočet RPMN je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN, čo predstavuje podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcu posúdiť jeho výhodnosť, čo má vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Podľa žalovanej zmluva neobsahuje ani ďalšie zákonné údaje. Podľa žalovanej uznanie dlhu je absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko konanie žalobcu využívajúce faktickú nerovnosť zmluvných strán je v rozpore s princípmi dobromyseľnosti a čestnosti v snahe dosiahnuť uznanie záväzku, ktorý v uznannej výške ani neexistoval. K v odvolaní tvrdenej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku uviedla, že v rozsudku sú uvedené podstatné a dôležité skutočnosti tak po skutkovej, ako aj právnej stránke. Vyslovila svoj súhlas so záverom súdu prvej inštancie, že predmetný spotrebiteľský úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) Zákona o spotrebiteľských úveroch je treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Má za to, že napadnutý rozsudok vychádza

z dostatočne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia veci, a preto ho navrhla potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. K replike žalovanej k odvolaniu žalobcu sa žalobca vyjadril tak, že vyslovil svoj nesúhlas s argumentáciou žalovanej tvrdiac, že Zmluva o úvere obsahuje všetky predpoklady výpočtu v zmysle zákona. Žalovaná si neplnila opakovane povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o úvere, a to ani na základe jeho výziev. K uznaniu dlhu pristúpila z dôvodu nemožnosti dosiahnutia splnenia záväzku inými zabezpečovacími prostriedkami. Preto uznanie dlhu nepredstavuje nekalú obchodnú praktiku. Poukázal na to, že žalovaná opakovane a dlhodobo odmietala riadne a včas plniť svoje záväzky. Pridržal sa odvolania a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie alebo zmeniť a vyhovieť žalobe a zaviazat' žalovanú na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Žalovaná sa k replike žalobcu už nevyjadrila.

18. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.06.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

19. Z dispozičnej zásady v odvolacom konaní vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Vymedzením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ vymedzuje to, akých výrokov sa týka suspenzívny účinok odvolania a zároveň stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

20. Keďže odvolanie žalobcu smeruje iba proti výroku III., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výroku IV. o trovách konania, výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 650 Eur a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 564,93 eur s príslušenstvom s určením podmienok jej úhrady v splátkach, nadobudli v súlade s § 367 ods. 2 CSP právoplatnosť.

21. Odvolací súd sa vo vzťahu k odôvodneniu napadnutých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výroku o náhrade trov konania, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, a to čo sa týka aj ich právnej kvalifikácie. Preto, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, a len zdôrazňuje správnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

22. Odvolací súd rovnako, ako aj súd prvej inštancie má za to, že ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadovalo uvedenie konkrétnej sumy, ktorú musí spotrebiteľ titulom úverovej zmluvy zaplatiť, ako aj všetkých predpokladov pre výpočet RPMN. Nesplnenie tejto povinnosti má za následok v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd na doplnenie uvádza, že pri matematickom prepočte výšky splátky 128 eur mesačne v rozsahu 72 splátok vychádza suma 9.216 eur, čo nekorešponduje súčtu výšky úveru 5.500 eur a celkových nákladov uvedených v zmluve vo výške 3.704,43 eur, kedy tento súčet dáva sumu 9.204,43 eur, preto uvedené údaje v zmluve nemôže byť správnym údajom o celkovej výške nákladov v Eurách. Už aj uvedené odôvodňuje správny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Je nutné ešte dodať, že zákonodarca v záujme poskytnutia náležitej ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sa prejavujú aj tým, že okrem povinného údaju o RPMN je nevyhnutné uviesť aj všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. V predmetnej úverovej zmluve tieto však chýbajú. Správne preto súd prvej inštancie uzavrel, že predmetnú úverovú zmluvu je treba považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú a preto bolo správne zamietnuť žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia vyššej sumy, ako rozdielu medzi poskytnutou výškou úveru a úhradami už zrealizovanými.

23. Odvolací súd ešte dodáva, že je toho názoru, že ust. § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., je tak explicitne presné, že ani cez prizmu eurokomformného výkladu nemožno ignorovať prípadnú absenciu tam uvedených náležitostí aj čo sa týka všetkých predpokladov na výpočet RPMN. V zákonom ustanovení sú jasne deklarované prípadné následky spojené s absenciou obligatórnych náležitostí

uvedených pod písm. j) citovanej právnej normy. Odvolací súd preto nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol platný a účinný v rozhodnom čase. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/59/2017, 3Co/7/2017 a ďalšie.

24. Neuvedenie zákonných náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 Smernice 2008/48.

25. Zákon môže stanoviť, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (viď rozsudok Súdneho dvora - tretia komora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15).

26. Odvolací súd ešte dodáva, že nie je možné v danej veci riadne posúdiť ani to, či právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy so žalovanou sa náležite zaoberal skúmaním bonity žalovanej, keďže uvedené zo Zmluvy o úvere nevyplýva. Nebolo preukázané, či jej príjem a nevyhnutné výdavky na živobytie by jej umožňovali plniť si povinnosti podľa úverovej zmluvy, t. j. splácať ho mesačne sumou po 128 eur.

27. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka sa aj Súdny dvor EÚ uvedeným zaoberal (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53).

28. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho vyhodnotenia spotrebiteľského úveru za bezúročný a bezpoplatkový odvolací súd sa už vyjadril vyššie, na čo poukazuje, rovnako opätovne poukazuje na správne odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie týkajúce sa uvedeného. Ani prípadné iné rozhodnutia iných súdov vzhľadom na judikatúru tunajšieho Krajského súdu, ako aj Najvyššieho súdu SR neodôvodňujú potrebu odkloniť sa od doterajšej rozhodovacej praxe.

29. Odvolací súd k odvolacej námietke žalovaného, týkajúcej sa tvrdenia o platnom uznaní dlhu žalovanou uvádza, že aj vo vzťahu k uvedenému sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, vyjadrenom v odôvodnení rozhodnutia v častiach týkajúcich sa vyhodnotenia uznávacieho prejavu ako neplatného právneho úkonu v zmysle § 39 OZ.

30. Na podporu tohto názoru odvolací súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax iných súdov, napr. rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/82/2013 zo dňa 26.03.2015, podľa ktorého: „postup poskytovateľa úveru, ktorý dal spotrebiteľovi podpísať ním vopred pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre nich zjavne nevýhodne jednostranný úkon uznania záväzku, ktorý dlžníkom na rozdiel od dohody o splátkach už výslovne neinterpretoval, je nekalou obchodnou praktikou a je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. V uvedených súvislostiach ide o laesio enormis, preto dlžník podpísaním dohody nič nezískal, ale naopak, na oko „vlastným“ úkonom si na podnet žalobcu svoje postavenie podstatne zhoršil. Súd ďalej poukazuje na to, že aj žalobcom vypracovaná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku je pre bežného spotrebiteľa či už úmyselne alebo nevedome nejednotnou terminológiou mäťúca.“

31. Aj vzhľadom na výpoveď žalovanej, v ktorom žalovaná na pojednávaní dňa 20.05.2019 uviedla, že Uznanie bolo podpísané pod nátlakom, po telefonátoch a listoch, po tom, keď bola dohodnutá na splátkach cez telefón myslieť si, že ide o dohodu o splátkach, inak by listinu nepodpísala, podporuje a odôvodňuje správny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti tohto právneho úkonu.

32. Preto aj odvolací súd vyhodnotil listinu „Uznanie dlhu“ zo dňa 19.07.2016 za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

33. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, čo znamená, že sa zaoberal tým, či súd prvej inštancie na zistení skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/78/05). Zistil tak, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu predmetnej veci súdom prvej inštancie nedošlo.

34. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie čo do veci samej zodpovedá aj správne rozhodnutie čo do výroku o trovách konania.

35. Vychádzajúc z uvedeného preto odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t. j. vo výrokoch III., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a IV., ktorým rozhodol o trovách konania podľa pomeru úspechu v konaní, ako vecne správne potvrdil.

36. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP aj o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).